

„Amit imádság és boldog remény nélkül teszünk, az rossz és nagyon tökéletlen lesz.” (Remete Szent Márk)

A szelektív tanítványság kísértése és gyógyítása

Manapság megállapítható, hogy a magánszférába való visszahúzódnak korszakát éljük, a benne történő kétségbeesetten ide-oda kapkodó, elvtelen boldogságkereséssel. Ennek a korszellemre jellemző mentalitásnak lenyomata a hitéletben a szelektív (válogatós) egyházhoz tartozás gyakorlata, amely szinte észrevétlenül belerágja lelkünkbe a válogatós evangéliumi életet, amely visszavezethető a Jézushoz tartozás szelektív vállalására, ill. megvallására, és ezzel együtt a helyzetfüggő engedelmeskedésre Istennek. *„Amikor az ember úgy gondolja, hogy Istentől eltávolodva találja meg magát, zátonyra fut az élete”* (Ferenc pápa). A szelektív Istenhez, Jézushoz és egyházhoz tartozás gyakorlata méltatlan az Istenben és Jézus Krisztusban hívó emberhez.

A hitben eltöltött élet nem csökkenthető ideiglenes elköteleződésre, időszakos tanúskodásra a teljes embernek szóló megváltásról. Nem lehet hetente vagy havonta néhány órával kifizetni életünk legnagyobb jótevőjét, Istent, és róla elfeledkezni a többi órában. Az egyház közvetítette közösségünk Istennel egész életre lefoglal bennünket, igényli minden emberi képességünket, és állandó szolgálatba kapcsol minket hittestvéreinkkel. Csak így alkothatjuk együtt Isten népét. *„Isten hívása az embert a maga szabadságában szólítja meg, hogy növekedjen, érjen és termést hozzon. Ezt nem szabad válasz nélkül hagyni, és nem szabad kitérni a személyes felelősség elől”* (Szent I. János Pál pápa).

Isten népének közösségébe szóló meghívására feleletet adunk azzal, hogy a külső és benső ellenállást legyőzve Jézus nyomában járunk mindenkor, hogy élete misztériumaiban folyton részesüljünk.

A Lk 9, 51-62-ből három ember szándékáról értesülünk, akik követni akarták Jézust. Az ő feltétlen szeretete vonzotta mindhármodjukat a közelébe, és tőle – nekünk is szóló – radikális útmutatást kaptak.

Az első egy önként jelentkező volt, aki készen állt Jézus követésére, tartson bármerre is. Jézus nem kérdezte, hogy van-e hozzá kedve; nem tett neki könnyítéseket annak érdekében, hogy az önként jelentkezőnek könnyebb legyen igent mondania őrá. Jézus saját helyzetét közmondásszerű kijelentéssel szemléltette: *„A rókának van vackuk, az ég madarainak fészük, de az Emberfiának nincs hová fejét lehajtania”* (Lk 9, 58). Aki Jézussal akar tartani, annak teljes sorsközösséget kell vállalnia vele. Ez megmutatkozik az életvitelben, amelyet táplálnia kell a tanítványi lelkületnek. A tanítványi lelkületben élő hívó ember jellemzője, hogy mesteréhez mindenben hasonlóvá akar válni, tehát el kell utasítania a szelektív tanítványság kísértését.

folytatás a 2. oldalon ►

► Egy másikat Jézus maga hívott meg. Ő volt a kezdeményező. A meghívott készen állt a felszólítás teljesítésére, de haladékat kért. Jézus feleletében – „*hagyd a holtakra, hadd temessék el halottaikat*” (Lk 9, 60) – a holt/holt szó kétszer fordul elő más-más értelemben. Először a lelki holtság értelmében, másodszor pedig a biológiai holtság értelmében. Lelkileg halottak azok, akik nem követik Jézust, és elutasítják örömhírét. Aki követni akarja őt, álljon késlekedés nélkül Isten országa hirdetésének szolgálatába; ne ragadjon le a földi dolgoknál és gondoknál, hanem szóval és tettel tanúsítsa Isten országát; nézzen az Isten által elkészített, abszolút jövő, az üdvösség felé, amely a legnagyobb távlatot adja a földi életnek. Elköteleződésünk Jézus ügye mellett, amely Isten uralma szeretetben, és ezért az ember java, nem kisebbíti szabadságunkat, hiszen fontosabb minden más földi teendőnél, és jelentősebb minden emberi köteleknél és kötelességnél.

Végül egy harmadik saját indíttatásból akart Jézus követője lenni, de emberileg érthető módon búcsút akar venni a családjától. Ez érzelmi természetű visszatartó erőnek bizonyul Krisztus radikális követésében. Jézus erre adott képszerű feleletének – „*aki az eke szarvára teszi kezét és hátrafelé néz, nem alkalmas az Isten országára*” (Lk 9, 62) –, az eke-mondásnak értelme: aki Jézus követésében jár, sajnálkozás nélkül kell szakítania a múltjával, azaz teljes elszántsággal, hátra tekintés nélkül vállalja Krisztus követését. Ne vágyódjon vissza a régihez, a megszokotthoz (vö. egyiptomi húsfazekak), hanem ahogyan Ő elszántan Jeruzsálemre szegezett tekintettel járta az útját, az őt követő is tartsa szem előtt a célt: növekedését tanítványságában. A tanítványságban történő lendületes növekedés utáni vágyódást Szent Pál így vallotta meg: „*Nem mintha már elértem volna vagy már célba értem volna, de futok utána,*

hogy magamhoz ragadjam, ahogy Krisztus is magához ragadott engem. Testvérek, nem gondolom, hogy máris magamhoz ragadtam, de azt igen, hogy elfelejtem, ami mögöttem van, és nekilendülök annak, ami előttem van” (Fil 3, 12k).

Aki követi Jézust, nem rabbit vagy prófétát követ, hanem azt, aki által Isten országa hozzánk érkezett. Ezzel állnak arányban Jézus követelményei: az addigi életvitel feladása, az Ő elszánt követése és Isten országának hirdetése minden erővel. Jézus feltétel nélküli döntést vár el személye és küldetése mellett, tanítványa teljes ragaszkodását, hűségét ehhez a döntéshez és neki engedelmeskedő odaadást mindenben. Meg lehet ezt manapság kívánni tőlünk, akiket megkísért a szelektív tanítványság légköre és életvitel?

Aki az Ő követésére szánja el magát, lépésről lépésre le kell mondania arról, hogy a bevett polgári mérték szerint gondolkodjon, cselekedjen, reméljen és határozza meg tanítványsága mélységét és intenzitását.

Kerüljön, amibe kerül! Jézus mindenkit teljesen és egészen Isten szentháromságos szeretetéhez akar kapcsolni. Ennek érdekében a szelektív bekapcsolódásunk elköteleződés-lazító kísértését határozottan utasítsuk el! Ezt akkor fogjuk vonzóan megtenni, amikor engedjük, hogy hitünkön keresztül az Evangélium öröme betöltse egész életünket. Idézzük emlékezetünkbe Ferenc pápa ide vonatkozó bátorítását:

„*Akik engedik, hogy Jézus üdvöztse őket, azok megszabadulnak a bűntől, a szomorúságtól, a belső ürességtől és az elszigetelődéstől. Jézus Krisztussal mindig megszületik és újjászületik az öröm. Ebben a buzditásban a keresztény hívekhez szeretnék fordulni, hogy meghívjam őket egy olyan új evangelizáló korszakra, amelyet ez az öröm jellemez, és irányt mutassak az Egyháznak a következő évekre*” (Az Evangélium öröme, 1.).

Krakomperger Zoltán

Tanulságos életút

AKITŐL MINDENKI TANULHAT: GONDOLATOK XVI. BENEDEK PÁPA ÉLETRAJZÁRÓL

Hálás vagyok, hogy elolvashattam XVI. Benedek pápa ezer oldalas életrajzát. Nemcsak a kinyilatkoztatásról beszél mint tiszta forrásról, hanem életéről, a mai világról, Isten-kapcsolatáról, Jézussal való együttéléséről, az élet egyszeri voltáról és Isten ajándékáról, felismert és elfogadott küldetéséről. Ő valóban a szeretetben él 95 éve. Amikor megszólalt, írt, vagy előadást tartott, fényt gyújtott a lelkekben. Döbenten hallgatták előadásait nemcsak fiatalok, hanem idősebbek, is például Frings bíboros, aki meghívta a zsinatra peritusának.

Idős szülők gyermeke volt. Kíváncsi volt akkor is, hogy a családot el is kell tartani, ha megházasodik valaki. Apja 60 éves volt, amikor ő született, és 92 évesen halt meg. Ő akkor csak 32 éves volt. Az apja csendő volt, de a veszélyes időkben már nyugdíjas. Megvolt a helye, ideje mindennek a családjukban. Szegények voltak, de nem nélkülöztek. A bátyja, Georg is pap volt, nővére, Mária pedig őt segítette mint titkárnő. Nyomon követhető, hogy miként vezeti a Gondviselés a nagy ívű pályán. Vörös fonalként húzódnak végig életén a keresztbe tévések, a kollégák irigysége, az elutasítások. Az egyik ilyen drámai időszak 1947-ben volt: a „Habilitáció” megvédése. Az ellene támadó Schmaus professzor a nyilvános ülésen elutasította dolgozatát, több száz résztvevő jelenlétében. Söhngen professzor volt a témavezetője, de a téma nem tartozott hozzá, ezért volt a támadás ellene. A dolgozat felét nem engedték megjelenni, de amit lehetett, azt Josef kihozta belőle és lehetett fiatalon professzor.

Most gondolataiból idézek velős mondásokat, igazság-morzsákat, amelyekről érdemes elmélkedni: „A hit továbbadását nem szabad a privát szférába korlátozni. ... Az ateizmus csírája, ha a gondok megoldásából kizárjuk az Istent. ... Azért mondanak ellent Istennek sokan, mert nem tapasztalják meg. ... Ne tévesszük szem elől Istent! Így leszünk a föld sója és a világosság. ... Az Egyház kincsei az alázatos lelkek. ... Péter könnyei a bánat jele. ... Krisztus küldöttjének Isten szavára kell koncentrálni. ... Távozz sátán, mondja Jézus Péternek azért, mert kerülni akarta a szenvedést. ... Jézus Krisztus a hit és a szeretet által uralkodott. ... Ha nem ismerjük Jézust, akkor az Egyháznak vége. ... Az ember nem futamodhat meg, ha nagy a veszély” – ezt tanulta az apjától.

Szellemi és erkölcsi megtérésre van szükség a mai

világban. Jézus Péterhez szólva mondta: erősítsd meg testvéreidet, ez lesz a küldetésed. A mai korban „világnélküliség”, azaz világszellem-nélküliség kell, nem a megszokás szelme és nem a látszat. Az Egyház Isten szavából él. Öröm kereszténynek lenni, ezzel búcsúzott el 2013 februárjában. Úgy tekintünk az Egyházra, mint élőlényre. Ha a mértéket nem az igaz Isten adja, akkor az ember maga pusztítja el önmagát. Mindig felhívja a figyelmet az előre látásra. A lét nagy dolgait az imádkozó emberek kapják ajándékba. „Aki az igazságot keresi, Istent keresi”, ezt Edit Steintől idézi. Az igazi imádság az Isten és az ember közti Én-Te kapcsolat. A legjobb beszéd Istennel az Ő dicsérete. Korunkban szétesik az emberiség, és bomlasztják azt, ami létrehozta és összetartotta a közösséget. Bomlasztott a marxizmus, a szocializmus, a liberalizmus, a relativizmus. Sok és nehéz a gyöngeségünk. Igazság és valóság szerinte összetartozik. Meglátása szerint a búza és a konkoly miatt kevert az Egyház. Az Egyházon belüli pogányságról beszél már 1958-ban. Már akkor írja, hogy a jövő egyháza szemlélődő lesz. Minden kornak és minden kereszténynek építeni kell ezt a házat, amelyet Egyháznak nevezünk. Emberei oldalról fáradozni kell, de a Szentlélek gondoskodik arról, hogy ne hulljon teljesen szét, amit tegnap felépítettünk. Józsanság a dolgokat úgy látni és fogadni, ahogy vannak, Szeretet és jóság nélkül a hit önző, hit nélkül a szeretet merő érzelem.

Árulás a Vatikánban. Paolo Gabriele – így hívták a kamarást, aki azért tette, amit tett, mert különben bűntársa lesz azoknak, akik hallgatnak. 2012-ben a Szentlélek ágenseként, a pápa iránti lekötelezettségből korrupciós ügyeket akart feltárni. Mániás magatartású volt. Károkat akart elhárítani. Két másolatot készített, egyet önmagának, egyet a nyilvánosságnak. Amit a gyóntatójának adott, azt ő elégette. Büntársakat nem nevezett meg, kiknek adott a lopott iratokból. 18 hónapot kapott. Két hónap után a pápa megbocsátott neki és szabadon engedték. Irigy féltékenység volt a háttérben.

XVI. Benedek ezzel búcsúzott lemondásakor: „Az Egyház a világ üldözése és Isten vigasztalása közepette halad hazafelé zarándok útján és hirdeti a keresztet és az Úr halálát, amíg újra el nem jön.” Most már mécseséből fogy az olaj, de hűséggel dicsőítette az Urat, és sok-sok kötetével szolgálta a szomszagos lelkeket.

Orosz Lőrinc ny. plébános

Kegyes Pelikánunk

A quinói szent Tamás, a legnagyobb áldozatát hozó eucharisztikus Üdvözítőt e szavakkal köszönti: „Pie Pelicane, Jesu Domine...” – Urunk, Jézusunk, kegyes Pelikánunk!

Ez krisztusi áldozat!

A végtelen óceán sziklapartjának hasadékaiban építette fészket a pelikán. Hiába keres a hullámok s szakadékok között eleséget fiainak. Már közel vannak az éhhalálhoz. A pelikán csőrével feltépi keblét, hogy saját vérével táplálja övéit. Szívesen meghal, csak fiai éljenek.

Az Ő jósága évezredekre kihat. Az isteni pelikán a szentáldozásban saját testével és vérével táplálja gyermekeit. Ő az élet kenyere. A mindenható, nagy Isten száll le hozzánk. Jézus, a mennyei Atya szeretett fia saját testét és vérét adta nekünk táplálékkul. Minél jobban közeledünk Istenhez, annál mélyebben érezzük át emberi gyarlóságunkat.

Jézus igen jól tudta, hogy szegény, bűnös emberekkel van dolga, de szeretetét azért mégsem vonta meg tőlünk. Hisz Ő mindig a bűnösök, a szegények és szenvedők barátja volt.

Azért menjetek hozzá...

- ti szegények: Ő még nálatok is szegényebb, s lelketeket mégis el fogja halmozni kincseivel;
- ti betegek: Ő lelketek legjobb orvosa;
- ti bűnösök és hibáitok alatt görnyedők: Nála bocsánatot nyertek;
- ti magányosak: magányotokat megosztja veletek;
- ti ártatlanul üldözöttek: Ő jobban megért titeket, mint az emberek.

Jézus akarja, hogy jöjjünk Hozzá, hogy Belőle táplálkozzunk.

Azt akarja, hogy a szívekben ne sötétség, hanem világosság uralkodjon, és egyre több lélek éhezze s szomjazzon.

Uram! Adj abból a kenyérből, amire azt mondtad, „Ez az én testem!” És adj abból az italból, amire azt mondtad, „Ez az én vérem!”

*Akik esznek Téged, még éheznek,
Akik isznak Téged, még szomjúhoznak,
Semmi egyebet sem kívánnak Tőled,
Mint Téged, édes Jézusom.*

(Jézus drága Nevének himnusza)

„Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, én bennem marad és én őbenne.” (Jn 6, 57)

*Téged kereslek, Istenem,
Utánad eped lelkem,
Utánad szomjazik testem,
Azért Szentségedhez közeledem,
Hogy lássam hatalmad s dicsőséged.*

A nap gyakran lenyugvása előtt küldi szét legszebb sugarait; mintha ezer meg ezer kézzel szórná kincseit szerteszét a nagy világmindenségbe, s visszamosolyog rá a föld, mintha hálatelt, boldog pillantást vetne a távozó felé.

Hasonló lehetett ehhez az Úr búcsúja. Élete alkonyán végtelen jóságát és szeretetét még egyszer összefoglalja, hogy mint egy óriási napból, szétárassza kegyelmeinek sugarát minden idők minden népére. De ez saját testébe s vérebe került!

„Pie Pelicane, Jesu Domine...” – Ő Jézus, kegyes Pelikánunk...

Antalfy Katinka

Emlékek nyomában Szarvason

Bár több híres személy neve is köthető a mintegy 17000 lakosú, Békés megyei városhoz, ma a hely nevezetességei mégis inkább a Szarvasi Arborétum és területi szomszédja, a Mini Magyarország Makettpark.

Adjuk meg azért a kijáró tiszteletet – ha csak néhány mondat erejéig is – az itteni neves személyeknek!

Tessedik Sámuel (1742–1820), volt szarvasi evangélikus lelkész, a modern magyar lóhere- és lucernatermesztés jeles képviselője a város temetőjében nyugszik. Gr. Csáky Albin államférfi, 1888 és 1894 között vallás- és közoktatásügyi miniszter, jelentős tevékenységet fejtett ki az egyházpolitikában és az oktatás megreformálásában. Mivel felesége a szarvasi gr. Bolza családból származott, sokszor tartózkodott a városban, és jelentős módon felújította a Bolza-kastélyt. Az arborétum alapítóját se feledjük el. Gr. Bolza József (Pepi gróf) telepítette az első fakülönlegességeket. A park egy része ma is a Pepi-sétány nevet viseli. A közelebbi évek tragikus sorsú, ellentmondásoktól sem mentes publicistája és politikusa, Bajcsy-Zsilinszky Endre (1886–1944) Szarvason született. Nyilasok végezték ki Sopronkőhidán.

Gyomaendrőd felől a városba érkezve egyenesen az Arborétum előtt parkoltunk le 2022. június 22-én, szerdán. Tizenöt fő, jobbra nyugdíjasok adták a kisbusz utasait. Begördült utánunk a parkolóba a negyvennyolc főt szállító nagy autóbusz is.

Először a Mini Magyarország Makettparkba váltottunk jegyet. Szerencsére, mert – bár minden elismerésem az Arborétumé, amit aztán rövid időre mi is felkerestünk, – ha ott kezdjük a nézelődést, sok időt „loptunk volna el” a Makettparktól, ami fájdalmas veszteség lett volna.

A park két bejárata közül a nyugati oldalra esőn léptünk be, ahol mindjárt az 57-es számú Uzsoki Fatemplom makettjét láthattuk. Ki-ki maga indulhatott el nézelődni, esetleg ketten-hárman összefogva. Innen a kis

vonat (gyerekjátéknyi vonatot képzeljünk el, hisz azért beszélünk makettekről) az Uzsoki viadukton haladt át (67-es makett) a Munkácsi várhoz (53.) érkezve. Uzsok szomorú helyszín, ahol katonáink az I. világháborúban vereséget szenvedtek az orosz hadseregtől. Munkács nevét pedig mindenki jól ismeri hős védőjéről, Zrínyi Ilonáról, a „nagyságos fejedelem”, II. Rákóczi Ferenc édesanyjáról.

Honnan ez az ugrálás a számozásban? Ezt is csak később értettem meg a tájékoztató füzet megjegyzéséből: a maketteket a parkba kerülésük szerint időrendben sorszámozták.

Lencsevégre kaptam a Vereckei hágó emlékművét (59.), majd lefényképeztem Huszt várának makettjét (54.), amelynek romja „bús düledékein” Kölcseynek megálta, és 1831-ben papírra vetette örökérvényű, szép tanácsát: „Honfi, mit ér epedő kebel e romok ormán? / Régi kor árnya felé visszamerengni mit ér? / Messze jövőddel komolyan vess össze jelenkort: / Hass, alkoss, gyarapíts: s a haza fényre derül!” Aztán a szolymai vasútállomás (68.) előtt hajtottam fejet, mintha az áldozatok előtt lettem volna ...

Bevallom, a hőség kezdett kissé elfárasztani. Nem sok helyen, de lehetett árnyékos pihenőt találni. Ilyet keresve segített a tájból kiemelkedő Szent Korona megpillantása. Ez a park legegyszerűbb emlékműve. A tájékoztató füzetke nem is számozza be, de megjegyzi a képe mellett, hogy az a „történelmi országház a Szent Koronával”. Vagyis pontosan a Kárpát-medence földrajzi középpontjában magaslik itt, a Szarvasi Mini Magyarország Makettparkjában.

Az egyszerű faemelvénnyel álló Szent Korona a maga egyszerűségében is az marad, ami: szent ereklje, a nemzeti összetartozás szimbóluma. A közvetlen közelében állnak (az elhelyezés talán véletlen?) – a kecskeméti Cifra Palota (20.), a szolymai Szigligeti Színház (22.), a Wenckheim-kastély Szabadkígyósról (33.), a szegedi Dóm (21.) és a dorozsmai szélmalom (23.). Nem messze, de mégis távolabb „tömörítve” Budapest nevezetességei: az Országház (11.), a Széchenyi Lánchíd (10.), az Operaház (8.), a Hősök tere (7.), a Széchenyi Gyógyfürdő (6.). Mindezek jelzik a makettek témájának sokszínűségét: épület, vár/kastély, templom, emlékmű, emlékhely stb., ami megjeleníti mindazt a nevezetességet, ami a Kárpát-medence magyarságához köthető, legyenek azok kicsiny hazánkban vagy a határainkon túl.

Lehetetlen lenne mindent bemutatni, amit a Makettpark kínál. Meg kell nézni!

Bérces Mária Klára

Kedves Lőrinc Atya!

MARIO GRECH BÍBOROS KÖSZÖNTŐJE OROSZ LŐRINC NYUGALMAZOTT PLÉBÁNOS ARANYMISÉJÉRE

Barátai nemrég adtak tájékoztatást arról, hogy június 18-án tartja aranymiséjét pappá szentelésének 50. évfordulója alkalmából.

Felmerül a kérdés: Mire emlékezik majd papi szolgálata ötven évéből, ha nem arra a szeretetre, amelyet Isten hűségesen táplál felénk? Ő ugyanis folyamatosan bíz bennünk, és úgy formálja embertársainkat, hogy az idő előre haladtával egyre tudatosabban legyenek úrrá gyengeségeiken.

Mi lehet fontosabb annál a szeretetnél, amelyet azon emberek szívébe oltottunk, akiket ránk bízta, jó és rossz időszakokban egyaránt? Ha lelkesedtek valami iránt, vagy épp megtörtek, mi akkor is ott voltunk, hogy segíthessünk.

Ezúton szeretnék köszönetet mondani mindazért a sok jóért, amit egyházának és híveinek adott Isten kegyelméből.

Bizonyára tudja, hogy az Egyház nemrég szinódust hívott össze. Az utóbbi időben a világ összes egyházmegegyése párbeszédet folytat Isten szent népével. Megragadom tehát az alkalmat, hogy buzdítsam Önt és Kedves Híveit szolgálatuk hűséges végzésére.

Tisztelettel arra kérem Önt, hogy a szeretetre mindig szeretettel válaszoljon, és szüntelen dicsérje Urunkat, akitől barátságát kapta, és ezzel együtt Isten áldását kérem életére a Boldogságos Szűz Máriának, a Papok Édesanyjának közbenjárására.

Testvéri szeretettel,

Mario Grech bíboros
a Püspöki Szinódus általános titkára

Orosz Lőrinc atya aranymiséje – homília

Kedves Ünnepezt Testvérem, Kedves Püspök Atyák, Kedves Paptestvérek, Kedves, Jó Hívek! A szentírási szakaszok és a mai kettős ünnep lényeges része az Oltáriszentség. Szent János azt írja: „*Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az bennem marad és én őbenne.*” (vö. Jn 6; Jn 15)

Egy másik alkalommal hallottuk az Evangéliumban, hogy a kenyérszaporítás előtt a tanítványok arról beszélgetnek, hogy mit csináljanak az éhes tömeggel, akik már régóta hallgatják a Mestert. „Adjatok ti enni...” – mondta Jézus, és akkor történik meg a kenyérral a csoda. A harmadik pedig ugyancsak elhangzott: „*Ti adjatok nekik enni!*” (Mk 6, 37)

Úgy gondolom, ha az életemnek a legkegyetlenebb éjszakájára kell visszaemlékezni, az a papszentelésem előtti éjszaka volt. Minden imádságunk, minden befejezve, minden vizsgánk letéve, az esküt is megtettük. Fél kilenc körül becsenget hozzám a spirituális atya, azt mondja: „*Téged szeretnék megkérni arra, hogy holnap, amikor a szentmisének vége, és itt a szemináriumi kápolnában összejövünk, beszélj majd és köszönd meg a püspöknek a szentelést! Itt lesznek a szülők és rokonok is.*” Ő elment, én maradtam,

és elkezdődött bennem valami. Hogy lehet megfogalmazni azt, hogy pap?

Ennek a kínlódásnak, vergődésnek lett az eredménye az, ami megfogalmazódott bennem, amely a most ünnepezt lelki atyára éppúgy vonatkozik, mint az eljövendő fiatalokra, akik ezen a pályán nekiindulnak.

Az első kép, ami megjelent előttem, a jegénye. Magasra feltör, közelít a naphoz. Mi a papnak az első nagy feladata? Az imádság, az Istennel való találkozás. Valahol nagyon sokat könyörögni magáért és a hívekért, főleg a rábízottakért, odaajánlani őket az Istennek. Valahol megbeszélni vele az eljövendő prédikációt, kapcsolatot tartani vele, hogy mit vár tőlem ma, ebben a hónapban, mit vár tőlem ebben az életben. És napról napra megbeszélni vele, hogy sikerült-e teljesíteni, és napról-napra esténként bocsánatot kérni, hogy nem maradéktalanul sikerült teljesíteni, amit az Atya elvárt tőlem.

A második fa, a magyar akác. Kemény, gyökereit beveri a földbe mélyen, akár homokból, akár fekete-földből van, mindegy, jöhet a vihar és bármi, képtelen kidasztani, kitépni a földből. Legfeljebb összetörni,

de azt is nagyon nehéz, mert nagyon kemény fa. Mit jelent ez a pap életében? Azt az állhatatosságot, azt a maradéktalanságot, amit nem tud semmi kítaszítani az Isten országából, a hívek közül, egyáltalán Istentől.

Abban az időben, amikor minket szenteltek, nagyon sokan próbálkoztak nyugatra vagy ide-oda elmenni, akár fölszentelt papok is. Belegyökerezni ebbe a földbe, a magyar földbe, és szolgálatába állni a magyar embereknek, és próbálni a bűnösöket közelebb vinni az Istenhez. Lehetnek kísértések az ember életében, hiszen emberek vagyunk. Lehetnek emberek, akik félrevinnék, lelkek, korok, politikai irányok. Valahol ellentmondani és hűségesen megállni, mint a magyar akác, ebben a földben, ebben a magyar egyházban, Isten szolgálatában.

Megjött a harmadik kép is, amelyik még csodálatosabb: egy nagyon nagy termő gyümölcsfa. Mit is jelent állni kiterjesztett lombbal esőben, napsütésben? Mindenki odabújhat, és megvédi őket attól, ami éppen körülöttük van. Ha éhesek, fölnyúlhatnak a gyümölcsért és ehetnek. Ha valami bajuk és nehézségük van, elnézegetik annak a levélnek a rezgését és észreveszik, hogy valami csodálatos szél, a Szentlélek szele itt van körülöttünk, és megnyugodhatnak.

Erre való az oltár, ahol az élet kenyerét tudja átadni a pap. Erre valók a gyóntatások, ahol a pap a vigasztaló szót tudja elmondani és a vigasztaló feloldozást meg tudja adni. Ez valami csodálatos dolog! Jézus mondta, hogy: *„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”* (Lk 22, 19)

Akkor egy nagyon furcsa dolgot szeretnék mondani: azt, hogy a pap az, aki parancsolni tud Jézusnak – persze az Ő megbízásából. Ott van a kezében a kenyér, és elmondja azokat, amiket Jézus mondott: Ez az én testem, ez az én vérem, stb. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre! És Jézus ebben a pillanatban már a kenyér színében benne van, jelen van a keresztdozatával, az értünk való odaadásával, a táplálékként való felkinálásával. Ott van a Szent Vér, melyet kiontott a kereszten, és ebben a föltámadt testében mégis ott van. És ahogy fölemeli, odaemeli a Mennyei Atyához, nem mondja ki, de a lelkében valahol ott van: Uram nézz erre a keresztdozatra, nézz a Krisztus föltámadott testére, és légy irgalmas hozzám és légy irgalmas az egész világ minden népéhez és a rám bízott minden emberhez, hogy az áldozatnak a teljessége meglehessen ezen a földön! És ez az ő szavára történik, nem ő áldozódik föl, bár fölkinálja az életét már a fölszenteléskor erre az áldozatra, hogy együtt fölálldozódjon Krisztussal. Az ő szavára Krisz-

tus engedelmesen itt van, lejön az Oltáriszentségbe, jelen van közöttünk.

Ünneplő Testvérünk Mezőkovácsházán lakott, és már érlelődött benne, hogy az isteni hívásra igent mondjon. Battonya és Mezőkovácsháza egy pár kilométer, és amikor a hivatását megkapta, akkor Battonyán volt az igazi végső döntésnél. Éppen egy osztálytársam volt ott a káplán, aki azóta, nem is olyan messze püspök volt, püspök most is, még él, ha nagyon betegen is. Igen, ezek valami érdekes összefüggések. Az Isten egyszer csak szól, hol itt, hol ott, hol amott, és valaki egyszer azt mondja, hogy: jó, tényleg.

Én a magaméra visszaemlékszem. Budapesten a gimnáziumban voltam, jó apám akkor még nem kapott agyvérzést, volt annyi pénze, hogy ott taníttasson. Ünnepi körmenet volt, persze mi, diákok is ott voltunk. Egyszer csak valami megszólalt bennem. Mi lenne, ha te vinnéd az Oltáriszentséget? Ez az egész mondat, ez az egyetlen, a sok-sok nehézség árán is beért bennem, és nem veszett el az, amiért pappá lettem. Ünneplő testvérünk hány alkalommal megérezte ezt, de igazi szót nem kapott hozzá. Nehéz körülmények között, különféle tanulmányait éppen itt, Debrecenben is végezte. És mi történt? Egyszer csak egy káplánnal beszélgetett és kitisztult benne az a gyöngye szó: *„Jöjj, és kövess engem, és tedd azt, amit én várok tőled!”* Az előbbi fákát, ha behelyettesítem az életébe, azt hiszem, mindegyiket megtaláljuk. Az imádságos életét. Nem egyszer aludtam itt a plébánián, egyik reggel benéztem a könyvtárába, és a könyvekben ott láttam aláhúzva bizonyos mondatokat. Igen, ezt a könyvet is forgatta, és ennek a könyvnek a tartalma ott volt, amit átadott a híveknek, tovább akarta adni a többieknek.

Voltak elképzelései: például itt, egy kicsit fölöttünk van a kiállítás (Őseink hite). Azt akarta, hogy legyen nyitva a többiek előtt is. Hányszor lehetett megtalálni a gyóntatószékben! Bár egy kicsit kemény a természete, ott nem volt kemény, hanem ember volt. Igaz, a hívek felé talán kicsit többet mosolyoghatott volna, de az ember a saját emberi természetéből nem tud kibújni. Az a szó, amit mondott, az valóban az Isten üzenete volt, hogy valóban megbocsát, valóban irgalmas, valóban bele lehet kapaszkodni. Úgy gondolom, hogy mindaz, ami történt az életében, az nem véletlen. Miért helyeztem Debrecenbe? Nem azért, mert itt járt egyetemre. Azért, mert itt egy olyan probléma volt, amit nem beszéltek meg velem, és nagyon sok pénzbe került. Úgy láttam, hogy aki itt volt, ezt nem tudja megoldani. Elküldtem. Nem mondtam

Lőrincnek, hogy ezért küldöm, hogy oldja meg ezt a problémát. Meglátja és megkeresi azt a módot, amivel meg lehet oldani. Abban az időben az anyagiakban és minden egyébben annyi nehézségünk volt. Nem szép idők voltak. Lőrinc atya buzgósága szegedi működésében is kitűnt: akkor még megnézték, hogy hányan járnak hittanra, hányan járnak templomba. Ő tanított és meglátogatott minden családot. Nem volt olyan, hogy a klinikára hívják, és abban a pillanatban el ne induljon, hogy a betegeket ellássa. Egy paptól olyan lelkületet vár el Krisztus, amit ő a maga életében bemutatott. Lőrinc atya is az életében a maga módján, a maga körülményei között, a maga tudásával, a maga életszentségével ott ragyogott. Úgy gondolom, először is Istennek kell hálát adni, hogy meghívta őt erre a szolgálatra, hogy megtartotta őt ebben a szolgálatban, és amit Jézus kívánt tőle, azt megtálta az ő életében.

Hálát kell adni azért is, hogy voltak, akik mellé álltak, voltak, akik imádkoztak érte és voltak, akik segítségére siettek, hiszen egy nagy közösségben kisebb közösségek nélkül nagyon nehéz elképzelni, hogy a dolgok úgy folynak, ahogy annak előre kell haladnia. Mennyi üldözés, mennyi nehézség és mennyi minden más! Nem ez a fontos. A hűség a fontos és az eredmény. Nem mi adjuk. Mi a söprű vagyunk, és az Úr takarít velünk, a munkánk ő adja. A söprű megteszi a maga dolgát, amerre megy és amerre a tisztogatást meg kell tenni. Mi mind csak szolgák vagyunk. A pápa a világ szolgáinak, a szolgák szolgájának nevezi önmagát. Érti és tudja, hogy az Isten a Valaki, Jézus áldozata a legfontosabb a mi számunkra, és ő az, aki a táplálékot nyújtja a lelkünknek is. A földön is az ő termését aratjuk, azt a magot is az Isten tette bele. Azt a bizonyos kis csírat, amelyből majd búza lesz. A többi már az ember munkája, hogy elkészítse és kenyér legyen belőle. Ez az, amit egy papnak tudni kell, hogy nem az én dicsőségem ez a rettenetes eredmény. Az én alázatom, az én ráhallgatásom az, ami valóban dicséretet érdemel.

Szeretném kérni a testvéreket arra, hogy imádkozzanak továbbra is a szolgálatban lévő papjainkért, mert az Isten segítsége kell ahhoz, hogy ez a három fa egy emberben meglegyen, és valóban kiteljesedjen abban a közösségben, ahol épp a szolgálatot teljesíti. Kiteljesedjen az egész egyházban, hogy ez a tanítás, az egyháznak a tanítása, amit az Evangéliumból Krisztusról kapott, az valóban megmaradjon.

Hová akarják ma elvinni a gyerekeket? Az első, majdnem születésüktől kezdve már a szexuális fölvilágosítás, „egy csodálatos új világnak” a beindítása, félretéve azt, hogy minek is teremtette Isten az embert. Félretéve azt, hogy mit is jelent egy családi otthon. Lehetne végig venni ezt a marha nagy szabadságot, amely szabadosság: hogy nekem mindent szabad. A törvény mégis azt mondja, hogy gyilkolni nem szabad. Lassan oda jutunk, hogy már azt is szabad. A meg nem született gyermeket már szabad megölni. Valamilyen rettenetes világ kezd kibontakozni! Nem mintha a Sátán máskor nem dolgozott volna.

A pap tanításában mindig világos kell hogy legyen, megértsük és átvegyük azt az isteni kegyelmet, melyet az Úr Jézus nyújt, hogy erősek és hűségesek tudjunk lenni. A világon ma a legüldözöttebb – nem Magyarországon – a katolikus, keresztény Egyház. Útban van az új világrendnek. Nekünk kell megmutatni, hogy csak abban a világban lehet és érdemes élni, amit Krisztus hozott és bemutatott nekünk.

És az utolsó: Imádkozzunk új papi hivatásokért! Jézus áldozata, tápláléka nélkül nem sokat fog érni az életünk. Kérjük őt, küldjön minél több lekipásztort! Küldjön olyanokat, akik az ő tanítását adják tovább, mint Jézus, életükkel példát tudjanak mutatni! Ez az, ami átsegít minden kísértésen, és minden nagy szabadságelven túl az igazi szabadságra, Isten dicsőítésére vezet.

Ebben a dicsőségben szolgáljanak paptestvéreink, ebben a dicsőségben imádkozzanak hívő testvéreink, hogy valóban az Isten országa legyen közöttünk!

Isten boldogsága töltse be itt is és majd odaát is az egész életünket!

Ámen

Gyulai Endre ny. püspök

Lapzárta

Következő számunk 2022. november 27-én jelenik meg. Kérjük, hogy a megjelentetni kívánt cikkeket 2022. november 6-ig küldjék el az impresszumban megadott e-mail címek egyikére, vagy személyesen adják le a plébánián. A beküldött cikkek végén szerepeljen az írás szerzője. A mellékelt képeket mindig külön fájlban kérjük, nem a szövegbe ágyazva!

A hit az élet lelke!

„ARANYHIDAT ÉPÍTEK HITBŐL, REMÉNYBŐL ÉS SZERETETBŐL!” (ANTALFY KATINKA)

A minap, amikor elindultam otthonról – egy benső mosollyal, örömmel a lelkemben –, lassan mentem a Piac utcán, hogy minden épületet tüzetesen szemügyre tudjak venni és rácsodálkozzak a sok-sok szépségre, ami mellett többnyire csak elszaladunk. Emelt fővel, nyitott, érdeklődő tekintettel figyeltem mindent. Fűben, fában, virágban, galambban az isteni csodát, a nagy művet véltem meglátni s megtapasztalni.

A virágágyásokból még sokáig ránk mosolyogtak az árvácskák „angyali arcocskái”. Emberi szívvel hisszük, hogy a virágarcocskák mind egy-egy mosolygós lélek, melyek ebből az áldott földből ragyogva mosolyognak ránk.

Ezek a „viráglelkek” különböznek egymástól, az egyikük világít a tisztaságtól, a másikuk huncut, a harmadik

vidám. Ilyenek vagyunk mi, emberi lelkek is. Ahogyan lépkedünk előre az időben, a mosolygós arcocskák is lehajtják fejüket, majd térdre borulnak és hálát adnak eddigi életükért. Egyetlen fűszál is bizonyosság az élet körforgására; kizöldell, szárba szökken, elhalványul, megfonnyad, végül lehanyatlik. Ezt teszi velünk is az idő: felmagasztosít, majd porba dönt.

A Föld jelenségeit felruházzhatnánk az emberi tulajdonságokkal is. Az ember is képes tündökölni, akár a Nap, s ragyogni, miként a Hold az éj sötétjében, képes szárnyalni csillagléptékben. Képes a nyugalom békéjét árasztani, akár a fa törzse, koronája s levelei teszik ezt méltósággal és alázattal. Képes születni, növekedni, kiteljesedni, megfakulni és kihunyni, majd mindent újra kezdeni.

Az ember egyesíti magában a természet földi jelenségeit; ő az élet, s az életnél semmi sem csodálatosabb. Ő a Nap, a Hold, a csillagok, a fa, a fűszál, az árvácska egy személyben, de mégis több náluk, mert szeretni képes. Hisz az ember szeretetre született!

Antalfy Katinka

Kitüntetés

Orosz Lőrinc atya két másik Pro Villa Ebes Községért díjazott társaságában

Ebes Községi Önkormányzat Képviselő-testülete 2022. január 19-i ülésén döntött a kitüntető díjak odaítéléséről, melyek átadására a március 15-i ünnepség keretében került sor. Az önkormányzati elismerő cím és a kitüntetés adományozásának célja, hogy a község köszönetet mondjon mindazoknak, akik a helyi közügyek valamely területén kimagasló teljesítményt nyújtottak, vagy huzamosabb időn keresztül Ebes ér-

dekében önzetlenül munkálkodtak, és ezen tevékenységükkel hozzájárultak a település anyagi, szellemi értékeinek gyarapodásához.

„Pro Villa” Ebes Községért kitüntetés arany fokozatú díjazottja: Orosz Lőrinc nyugalmazott prépost-plébános, aki 25 évig szolgált Ebesen. Elévülhetetlen érdemei vannak az ebesi Szent Lőrinc-templom felépítésében, a hívő közösség összefogásában és a hitélet megindításában. Ez a templom a falu egyik ékessége, lelki-erőcentruma, amely keresztény hitet, erkölcsöt, kultúrát és magyarságot sugároz. Ezekre pedig nagy szüksége van a mai világ súlyos kihívásai közepette mindnyájunknak.

Lőrinc atya lelkesen támogatta a református templom felépítését, és a svájci testvérvárosi kapcsolatot is szeretettel ápolta. Továbbá lehetőséget biztosított arra, hogy a görögkatolikusok is misén vegyenek részt templomukban. Lőrinc atya elkötelezetten vett részt az ökumenikus hétvégék megrendezésében. Ott állt az emberek mellett életük nagy fordulópontjainál, a bölcsőtől a koporsóig. Halk szóval, szerény mosollyal keresztelt, esketett és temetett. A falu egyik meghatározó lelki vezetője volt.

Az Ebesi Hírlap 2022. év márciusi számából

„Vessünk számot hát, édes Istenem!”

Augusztus 22-én lettem a Szent Anna-templom kántora 1992-ben. Júliusban jelentkeztem az Új Ember hasábjain meghirdetett állásra. Meghallgatásom egy nagyszámú bizottság jelenlétében történt. Felvételem sikeres volt, így egy hónap után Sümegről Debrecenbe költöztünk családommal. Kezdetben a sekrestyési lakásban laktunk két lányommal és feleségemmel. 1993 őszén költöztünk be a Varga utcai, szépen felújított szolgálati lakásba. Családi életem a továbbiakban úgy alakult, hogy 1994-ben az Isten megajándékozott bennünket egy kisfiúval. Sajnos, 2000-ben Sárika súlyos beteg lett, amit Istenbe vetett bizalommal, hőiesen viselt. 2007-ben Isten magához vette lelkét. 2009-ben újra megházasodtam, mely házasság gyümölcse három szép fiú lett. Hála a szeretet Istenének!

Első hónapjaim Debrecenben a helyi viszonyok felmérése volt. Milyen énekismerettel rendelkezik a templom közössége? Van-e kórus? Milyen az orgona állapota?

Tanulmányaim

Kevéssel kinevezésem után tudomásomra jutott, hogy a Szent Anna-templom 1993-ban székesegyház lesz. Ez arra sarkallt engem, hogy képezsem magam, hogy a székesegyház rangjának megfelelően tudjam ellátni feladataimat. Ezért 1994-ben beiratkoztam az OMCE Kántortovábbképzőjébe, amely elvégzése után az egyházkarnagyi képzésen is részt vehettem. Neves tanáraim voltak, mint például Tardy László, a Mátyás templom karnagya, Koloss István, a Szent István bazilika orgonaművésze, Béres György, híres gregorián kutató. Tanulmányaimat 1999-ben sikeres záróvizsga után befejeztem és megkaptam az egyházkarnagyi oklevelet. 2000 és 2004 között a Debreceni Egyetem egyházzene szakán tanultam. Tanáraim dr. Karasszon Dezső, dr. Dobiné Jakab Hedvig és sokan mások voltak. 2008 és 2010 között Egerben szereztem ének-zene tanári diplomát. 2011 és 2013 között ismét Debrecenben tanultam az egyházzene szakon, ahol egyházzene tanári egyetemi diplomát szereztem. Hála a bölcsesség Istenének!

Liturgikus énekek tára

A liturgikus énekek bevezetését szorgalmaztam, ezért az Éneklő Egyház diáit elkészítettem, hogy a szövegismeret hiánya ne akadályozza ezen énekek megtanítását. A liturgiát a teljességében szerettem volna megjelteni, ezért hosszú, aprólékos munka után elkészí-

tettem a teljes egyházi év liturgikus énekeit, követve a Graduale Romanum énekrendjét. Ennek a munkának eredményeképpen született meg a Magyar Graduale című énekeskönyv. E kiadvány 5 kiadást ért meg, és az ország különböző templomaiban használják. Ma már a Szent Anna-székesegyházban minden szentmisén az Egyház hiteles és gazdag énekeit énekelhetjük. Segítségünkre vannak a kivetítők is, amelyet követve aktívan vehetünk részt a szentmisén. Hála a szentmisén közünk jelenlévő Istennek!

Debreceni Szent László Kórus

Rövid idő után tudomásomra jutott, hogy a templomnak egykoron híres kórusa volt, a Debreceni Szent László Kórus. Ezt szerettem volna újjászervezni. Nagy segítségemre volt ebben Zsengellér Tibor, aki a Kodály Kórus oszlopos tagja volt. Karácsonykor már egy 7-8 tagból álló együttes szolgálhatott a liturgián. Az évek során a Szent László Kórus taglétszáma bővült, főleg kottát ismerő énekesekkel. Repertoárunk is folyamatosan egyre szélesebb lett. Néhány év alatt egy jelentős kottatárat hoztam létre. Kórusunk néhány kiemelkedő teljesítményét mind a mai napig az emlékeimben őrzöm. Ilyen volt 1996-ban a norvégiai utunk, 2001-ben a CD-nk elkészítése Haec Dies címmel, 2002-ben a franciaországi Amiens-ben megnyert verseny, de számos fellépésünk is hazánk különböző templomaiban. A legemlékezetesebb szolgálatunk talán a Mátyás templomban volt. Nagy lelki élmény volt az is, amikor elzarándokolhatunk a Csíksomlyói búcsúra. A szentmisék szolgálata mellett számtalan zenés áhítatot is tartottunk, amely áhítatok célja az volt, hogy olyan műveket, amelyek a mai liturgia keretei közé már nem férnek be, életben tartsunk, és lelki élményekben gazdag órát tölthessünk a templom híveivel. Hála a szépség Istenének!

Az orgona

A Szent Anna-templom egy folyamatosan fejlődő plébánia volt. Ez abban is megnyilvánult, hogy a templom elhasznált Rieger orgonáját lecserélték egy korszerű, nemes hangszerre. Ez 1993-ban épült meg, s az Aquincum orgonagyár talán egyik legjobb hangszere. Jelen voltam az építése alatt, amely munkálatok alatt az orgonaismeretem is gazdagodott, bővült. Ezt a tudást kamatoztathattam más templomok orgonáinak építéskor. Felkértek tervezőnek, szakértőnek. Így például a Megtestesülés Templom, a hajdúszoboszlói, a berettyóújfalui plébániák, ahol új hangszerek készültek. Ismere-

teim az orgonákról folyamatosan gyarapodtak, megújultak. Ez vezetett el engem addig a gondolatig, hogy hogyan lehetne székesegyházunk orgonáját továbbfejleszteni, bővíteni. Kidolgoztam egy tervet, amely erre irányult. Olyan hangzást szerettem volna elérni, amely a katedrálisok hangzásvilágát idézi. Ezt a tervet plébános atya felkarolta, így pályázati pénzek, a püspöki hivatal és a kedves hívek adományai lehetővé tették, hogy orgonánk a térség legjobb hangszere lehessen. 1994 óta minden hónapban egy orgonás áhítatot is szerveztem. Magyarország majdnem minden jelentős orgonaművésze megfordult nálunk. Ezeken a koncerteken az orgonairodalom jelentős része megszólalt. Hála a művészet Istenének!

Tanárként

2000-ben megszerveztem az egyházmegye kántorképzőjét. Szükség volt erre, mivel egy korábbi felmérésem szerint egyházmegyénkben a kántorok döntő többsége képesítés nélkül végezte munkáját. A kántorképző tanárai képzett egyházzeneészek voltak, mint például Ko-

vács Szilárd Ferenc, Náray Máté, Ludmány Antalné és lányom, Dobos Gyöngyi. A liturgiát hosszú ideig Bosák Nándor püspök úr tanította. 2019-ig, négyévenként számtalan kántor kapott oklevelet.

Ugyancsak 2000-től nyolc éven keresztül a Szent József Gimnázium ének-zene tanára voltam. Majd kis szünet után ismét tanítottam Hajdúhadházon, Egyeken, majd a nyíregyházi Szent Imre Gimnáziumban. Jelen pillanatban Kabán szolfézst oktatok. Elsődleges feladatom a szakmai ismeretek átadása után az ifjúság ízlésének formálása. Hála a tudás Istenének!

Végül szeretnék hálát adni Orosz Lőrinc és dr. Kräkomperger Zoltán plébános atyáknak, hogy minden esetben felkarolták terveimet, támogattak. Köszönet Bosák Nándor és Palánki Ferenc püspök uraknak, hogy a Szent László Kórust, a Kántorképzőt és az orgonát támogatták.

Köszönöm a kedves hívek támogató imáit, szavait. Hála mindenért az Istennek!

Dobos Mihály egyházzeneész

Itt vagyok, Jézusom, imádlak!

A templomban a tekintetem azon nyomban az örökmécsre esik. Jézus, add, hogy olyaná legyek, mint e kicsi láng, mely előtted ég s világít! Önkéntelenül mindig és mindig feltör a szívemből s lelkemből. Könnybe lábadt szemmel nézlek, olyan vagy nekem, mint egy lángoló szív, mely szüntelenül az Úrért dobog. Szeretet, mely örökké él, viszontszeretetet vár s remél.

Jézus közel van, kimondhatatlanul közel. Bár nem látom, de tudom, hogy itt van. Áhítattal szemlélem szere-

tetének nagy csodáját. Az Úr Jézus elhagyta az áldozatókehelymagányát, hogy hozzám jöjjön szeretetemen felmelegedjen. Hiszem, hogy Isten-hordozóvá lettem; és szeretném, ha a szeretetnek s hitnek a meleg árja fakadna lelkem mélyéből. Szemem előtt van Isten nagy, felfoghatatlan csodája, mellyel naponta újból feláldozza magát értem.

Jó mélységes csendben Nálad lenni és szent lényedben elmerülni! Szívem megtelik szent kegyelmeddel, szemem felcsillog örömkönyekkel.

Antalfy Katinka

Hirdetés

Hazánkban népszámlálás lesz az idén október 1. és november 20. között. Ennek során a lakosság vallási hovatartozását is felmérik. A népszámlálás kérdőívén nyilatkozunk bátran arról, hogy római katolikusok vagyunk!

Október 1. és 16. között online módon, önállóan tölthetők ki a kérdőívek. Október 17. és november 20. között számlálóbiztosok keresik fel azokat, akik október 16-ig nem töltik ki az online kérdőívet.

Biztatjuk az online médiafelület használatában kevésbé vagy nem járatos híveinket arra, hogy a kérdőívek online kitöltéséhez bátran kérjenek segítséget gyermekeiktől, unokáiktól, vagy ismerőseiktől.

Akinek módjában áll, az számlálóbiztosként vállaljon részt ebből a felmérésből. Ennek érdekében jelentkezni lehet az önkormányzati hivatalban a jegyzőnél. A jelentkezés módjáról és határidejéről ugyanott tájékozódhatnak.

Szerk.

Élményeink a ministránstáborban

Első alkalommal vettünk részt testvérpárként ministránstáborban. Az öt nap alatt rengeteg élménnyel gazdagodtunk. Az első nap ismerkedéssel telt, ami alatt volt lehetőségünk kipróbálni egy airsoft-fegyvert is. Kihasználva a hőséget, két alkalommal is strandolhattunk: egyszer a kinti strandon, egyszer pedig a benti élményfürdőben. Általában a családdal szoktunk strandra menni, de most sok barátunkkal együtt tudtunk fürödni, csúszdázni.

Emellett egy szép kiránduláson is részt vehettünk Hollókőn. Odafele megálltunk Szentkúton, ahol részt vettünk egy szentmisén, és szerzeteseket is láttunk. Esténként sokat játszottunk, fociztunk és filmet néztünk közösen. Közről megismerhettük, bejárhattuk a Szent Anna-székesegyház és a Szent József Gimnázium épületeit, belső tereit és udvarát. Reméljük, jövőre is részt vehetünk a táborban, hogy megint lelki és testi élményekkel gazdagodjunk.

Papp Domonkos és Dániel

Atáborban voltak ismerős és új arcok is. Sok új barátot szereztem. Majdnem mindenki jó fej volt, viszont volt három fiú, akik állandóan gonoszkodtak. Egy sráccal gúnyolódtak, illetve a labdát is el akarták venni, egy másik fiút meg majdnem megverték. Ezen kívül minden más jó volt.

Voltunk kétszer is strandon és voltunk Hollókőn is kirándulni. Nekem mégis az tetszett a legjobban, hogy sok sportolási lehetőség volt. A csocsóverseny is nagyon jó volt, csak sajnálom, hogy kikaptunk a Sárkány csapatától. A legjobb viszont az volt, hogy minden nap késő estig focizhattunk. Nagyon jólesett, amikor megdicsérték, hogy jól focizok. Sok szép emléket szereztem.

Tóth Balázs

Az első napot egyből airsoftozással kezdtük. Már nagyon régen ki akartam próbálni, ezért ez egy nagyon jó élmény volt. Ezután felmentünk a szobáinkba, ahol megismerkedtünk a többiekkel. Voltak olyan emberek is, akiket már ismertünk. Ezután megébredtünk, majd részt vettünk egy rövid misén.

Másnap az új Aquaticumba mentünk, ahol rengeteg medence volt és négy érdekes csúszda. Szerdán Hollókőre mentünk, ahol a csapat ketté oszlott. Az egyik fele a kilátóba, a másik pedig az Ófaluba ment. Oda és vissza is busszal mentünk, amin sokat beszélgettünk, zenét hallgattunk. Csütörtökön elmentünk a fedett Aquaticumba, ahol rengeteget csúszdáztunk. Pénteken játszottunk, ezután elkészöntünk egymástól és hazamentünk.

Először tartottam a tábortól, mert nem tudtam, milyen lesz, de nagyon jól éreztem magam. Mindegyik atya nagyon jó fej volt, és a programok is tetszettek.

Tóth Botond

Gyermeckirándulás Szarvasra

Utunkra két busszal indultunk. Az egyikben negyven gyerek és nyolc felnőtt kísérő utazott. A másikban tizenöt felnőtt. Elinduláskor kértük Szent Kristóf, az utazók védőszentjének közbenjárását. Az út vidám volt, kacagásokkal teli. Láttunk sok-sok szántóföldet, erdőt, mezőt.

Utunk első megállója a szarvasi Mini Magyarország Makettpark volt. Ezt a helyet végigjárva megcsodálhattuk a Nagy-Magyarország legszebb építményeinek kicsinyített mását. A park végig interaktív, adott gomb megnyomásával az építményhez fűződő információkat

hallhattunk, mint például harangjátékot a Nagytemplomnál, a Pécsi Dzsáminál iszlám imát, a Cifra Palotánál pedig a közismert népdalt.

A látogatás végén az Arany Szarvas étteremben ebédeltünk, majd folytattuk utunkat a Szarvasi Vadasparkba. Itt mindenki kapott egy keresztretjvényt, amelynek megfigyeléseit egy-egy állat információs táblájáról tudtuk leolvasni. A vadaspark gyönyörű, állatai különlegesek. Ennyi sok élmény után fáradtan, de élményekkel telve indultunk haza.

Branda Milán

TÓTH LÁSZLÓ GÁBOR KÖSZÖNTÉSE ÚJMISÉJÉN

Kedves Újmisés Oltártestvérem!

Újmiséd bemutatása alkalmából szeretettel köszöntelek. Székesegyházunk hajójából három lépcsőfok megtétele után jutottál el az újmisés oltárig. Vannak, akik ennek a lépcsőzetnek csupán gyakorlatos közlekedéstechnikai jelentőséget tulajdonítanak. Mivel azonban az ember nem élhet emberi módon szimbólumalkotás, -használat és -értelmezés nélkül, ezért fejtsük meg ennek a három lépcsőfoknak a sajátos üzenetét papságod startvonalánál!

1. lépcsőfok üzenete

Meghívás a szünni nem akaró csodálkozásra azon a titkon, amelyet a VII./A Eukarisztikus imádság így fejez ki: „*Hálát adunk neked, Atyánk, Istenünk, hogy életre hívtál minket. Te sohasem hagysz magunkra életünk útján, hanem mindig itt vagy mellettünk.*”

Kívánom, hogy papságodat hassa át ennek az alapvető szinodális tapasztalatnak az igézete!

2. lépcsőfok üzenete

Megnyílás Isten egyre előbb hitre hívó szavának engedelmess meghallására és megtételére, aki ezáltal egy közösségbe gyűjt össze minket, hogy szavát mindnyáján halljuk, és kövessük Fiát, Krisztus Urunkat élő hittel (vö. VII./B Eukarisztikus ima).

Kívánom, hogy katolikus keresztény hited megélésebe és másokkal történő megszerettetésébe ne szüremkedjen be „*semmi csűrés és semmi csavarás, ínyeskedés és köntörfalazás*” (Sík Sándor, Hiszek).

Másoknak szárnyakat adóan éld meg, hogy „*a kinyilatkoztató Istennek a hit engedelmisségével tartozunk (Róm 16,26; vö. Róm 1,5; 2Kor 10,5-6), amellyel az ember szabadon Istenre bízta egész önmagát, értelmével és akaratával teljesen meghódol a kinyilatkoztató Isten előtt és önként elfogadja a kapott kinyilatkoztatást. ... A Szentlélek folyton tökéletesíti hitünket adományai által, hogy egyre mélyebben megértsük a kinyilatkoztatást*” (Dei Verbum, 5.).

3. lépcsőfok üzenete

Felhatalmazás sokrétű lélek- és egyházépítő tevékenységre. E tevékenységek közül a középpontit a II. Vatikáni zsinat Presbyterorum Ordinis kezdetű rendelkezése így határozta meg: „*A papok célja tehát, melyre életükkel és szolgálatukkal törekcszenek, az Atyaisten megdicsőítése Krisztusban. Az Atya dicsősége pedig abban áll, hogy az emberek Istennek Krisztusban végbevitt művét tudatosan, szabadon, hálásan elfogadják, és ezt egész életükkel meg is mutassák.*”

Kívánom ezt a középponti jelentőségű papi tevékenységet, tudniillik azt, hogy a gondjaidra bízottak begyökereztetését a húsvéti misztériumba semmi se szorítsa ki a centrumból.

4. Az egyes lépcsőfokok üzenetének szintézise

A létezés „*orgonázó titkainak*” (Reményik Sándor, Rádióba mondom) felfedezésére szólító meghívásra adott nagylelkű feleletteddel, az egyre intenzívebb Isten előtti megnyílással szembeni külső és belső ellenállás legyőzésével, valamint a húsvéti misztérium szolgálatára kapott felhatalmazás alázatos gyakorlásával teljenek meg életed, papságod eljövendő napjai, hogy szavakkal hallassd, de még inkább szavak nélkül tanúsítsd Szent Pál apostol vallomását:

„*Isten kegyelméből vagyok az, ami vagyok, s rám árasztott kegyelme nem maradt bennem hatástalan*” (1 Kor 15, 10).

Krakomperger Zoltán

A sátánnak emelt oltárok

Botránykő a világnak a legutóbbi angol–magyar meccs, ahol fényes győzelmet arattunk az angolok fölött, de rasszizmussal és homofóbiával vádolták meg gyerekeinket. Ugyanis most csak ők vehettek részt a meccsen, mert korábban kitiltották a felnőtteket. Most a gyerekek is kifütyülték és pfujozták a BLM mozgalom előtt térdeplő angolokat, ami pedig nem más, mint a sátánnak emelt oltár. Az angol szövetségi kapitány szerint azért kell letérdepelni, hogy más világszemléletet is lássanak a gyerekek. De a gyerekek nem akarnak tanulni, utánozzák a szüleiket, akik rasszisták és homofóbok – szól a kritika. Nálunk viszont az a közvélekedés, hogy csak Isten előtt térdepelünk le, és ezt a gyerekek is – úgy látszik – tudják. Van olyan vélemény is, hogy hadd térdepeljenek az angolok, mert ők gyarmatosítottak, de nekünk ehhez semmi közünk. Ez azonban ennél sokkal bonyolultabb, ha a sátánnak emelt oltárra gondolunk, ráadásul korunkban még sokkal több oltár is létezik. A továbbiakban ezeket vesszük górcső alá.

Kezdjük a BLM mozgalommal, ami egy terrorszervezet valójában, és ez előtt térdel a fél világ. Kiindulópontja egy amerikai színes bőrű, drogfüggő bűnöző halála egy rendőri túlkapás következtében. Ez a bűnöző többek között terhes anyát is kirabolt korábban, mígnem több bűncselekmény után a rendőrség elfogta és rendőri intézkedés közben lelte halálát. Nos, ez okozta azt a felháborodást a színes bőrű lakosság körében, ami létrehozta a BLM mozgalmat (a fekete életek számítanak). Ez vezetett a térdepelésekhez, és ahhoz a jelenséghez, hogy már fehér bőrű embernek lenni hátrány és bűnnek számít, a fehér ember művészete, tudománya ugyancsak eltörölendőnek minősül. A kiindulópont egy bűnöző előtti, és a halála után létrejött terrorszervezet előtti térdeplés. Aki tehát letérdel a focimeccsek előtt, az egy fekete bűnöző és egy terrorszervezet előtt térdel. Mi ez, ha nem a sátánnak emelt oltár?

A korunkban dívó ideológiák divatja a gender és LMBTQ mozgalom. Az érte folyó lobbizás, megjelent könyvek, érzékenyítő tanfolyamok, gendersemleges WC-k és nevek, nemek a személyiben, az apa és anya nevek száműzése ugyancsak a sátánnak emelt oltárok. Isten és a teremtménye ellen vívott harc, aki csak férfit és nőt teremtett. Az óvodákba, iskolákba behatoló LMBTQ emberek, transzneműek érzékenyítése a sátánnak tett szolgálat. Mindezt a humanizmus és tolerancia jelszavával teszik, és így sok jóhiszemű és jóakarátú ember is áldozatul esik, támogatójukká válik. Fogalmuk sincs

róla, hogy a sátán bálványszobra előtt tisztelegnek. Őket lehet a legjobban sajnálni, mert félrevezetettek, pedig ők csak jót akarnak, békét és toleranciát, humanizmust. Ebben a humanizmusban azonban nincs benne Isten.

A pride-mozgalom is a sátánnak emelt oltárok között van, a szivárványszínű zászlóval, ami szimbólum-má vált. Meggyalázták az Isten és ember közötti szövetség jelképét, a szivárványt, de nem csoda, mert a sátán nem más, mint Isten majma. Folyton Istent utánozza, és fölébe akar kerülni. Sajnos, a szivárvány a sátán bálványává vált, ami előtt ugyancsak letérdelnek, és itt is sokan esnek áldozatul, jóhiszemű fiatalok, akik toleránsak akarnak lenni. Azt támogatják, ami Isten törvényei szerint „gyalázatos dolog”. A sátán elérte, hogy aki erre felhívja a figyelmet, azt gyűlöletbeszédnek mondják, még el is ítéli érte a bíróság azokban az országokban, ahol a neki emelt oltár már jó nagyra nőtt. Ezekben az országokban az azonos neműek házassága törvényileg támogatott, sőt a protestáns egyházakban is. Azokat a nemzeteket, melyek erre nem hajlandók, akik nem támogatják a sátánnak állított oltárt, azt büntetik, szankcionálják. Így járt hazánk is, ahol még nem térdepelnek le, csak Isten előtt.

De a sátánnak emelt oltár a vallások egyenlősége, az egységes egy közös vallás felé tartás. Ennek jelei már láthatók, leginkább Németországban. A pár évvel ezelőtt tartott Katolikus Napokon a legnépszerűbb meghívott a Dalai láma volt, ahogy a Világvallások Parlamentjén is. Ez a jelenség azzal az általános véleménnyel jár, hogy minden vallás egyenlő, minden út ugyanoda visz. Itt már teljesen elvész az Evangélium üzenete, amikor Jézus azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság, és az élet”. E szerint csak egy út van, ami Jézus megváltásán keresztül vezet a mennybe. Elvész a különbség a buddhista önmegváltás és a jézusi megváltás között, aki életét adta azért, hogy az Atyához vezessen bennünket.

Németországban az Ökumenikus Napokon a katolikusok és protestánsok közösen részesültek Úrvacsorában, mintha az azonos lenne a szent Eucharisziával, amit felszentelt papok szolgálnak ki, és ahol Jézus valószínűleg jelen van. A protestánsoknál ez csak az Utolsó vacsora jelképe. A sátán így vezeti a világot egy közös vallás felé, mert elhiteti, hogy nincs különbség közöttük. Nálunk még pozitív mederben folyik az ökumené, egymás jobb megismeréséről szól, és együtt imádkozásról.

Nem beszéltünk még az abortuszról, a sátánnak emelt véres áldozatról, a neki állított oltárról. A XX. század óta általánosan elfogadottá vált a hozzá tartozó, látszólag helyén való szlogennel együtt: „Az én testem, az én döntésem”. A humanizmusba belenőtt ember ezt természetesnek veszi, mert a rosszat jónak beállító sáttán elhitette, hogy ez rendben van. Holott ez emberélet kioltása, mert a magzat pár hetes korától már a szívhang is hallatszik. Gyilkosságról lévén szó, ez a sátánnak adott véres áldozat. Hazánkban sem nyúltak ehhez

a szocializmus óta létező törvényhez. Most a Parlamentben azonban egy kispárt kezdeményezte a szívhang meghallgatását abortusz előtt. Reméljük, ezt elfogadják a honatyák!

A felsorolt, sátánnak emelt oltárok valóságosan régóta állnak a világban. Hazánk a legtöbb építéséhez eddig nem járult hozzá, küzd és harcol ellenük. Eddig nem térdeltünk le, csak Isten előtt. Hisszük, így is marad, és reméljük az abortusztörvény megváltoztatását.

Pók Katalin

Papír

A mai magyar valóság egyik fő tévedésének tartom a papír túlzó tiszteletét. No, nem a kidobandó, jól felhasznált papírért, hanem a féltve őrzött, sokszor fennen lobogtatott papírért: nekem papírom (értsd: írásos igazolásom) van róla, hogy... Hogy miről is? Nemsokára kiderül.

Ne használjunk annyi papírt, amit aztán valóban rövidesen eldobunk. Igen. Gyakran éppen az utcán, és épp ott, helyben, ahol elhaladtunk. Szedje össze más, az ott lakó, az utcaseprők. Az ő kötelességük. De tényleg az övék? S nem az én kötelességem el nem dobni?

Kijártad a nyolc osztályt? – papír van róla. De tényleg kijártad? Igazi iskolás voltál? Mert csak akkor érdemelnéd meg az írásos bizonyítékot, ha tudásodat, viselkedésedet, emberségedet bizonyítja. Érettségiztél? Ugyanez. Egyetemi diplomát szereztél? Szép, örövendes. De az igazoló papír mögött ott van a tudásod, s mellette az emberséged, amit a társadalom, „nagy szóval”: a hazád javára fordítasz?

Tiszteld a papírt: ne pazarold! Tiszteld a végzettségedet bizonyító papírt, de mutasd meg végzettséggeddel ember voltodat!

Bérces Mária Klára

Templomnézőben!

Belépsz;
Megállsz;
Meghajolsz;
Felemelkedsz,
s megszólal benned valami.
A csend tiszta hangja;
A béke muzsikája;
A szeretet lelke,
s magával ragad.
Gondolkodsz!
Rájössz, van valami szép ebben az egészben.
Észrevétlenül valaminek vagy talán valakinek
a rabja lettél.
Emberszívedet betölti a végtelen szeretet hite.
Magasban jársz s szárnyalsz;
Angyalok puha szárnyaikkal simogatva ölelik lelkedet.
Boldog vagy s érzed, mily szép így az életed.
A mindenható veled van!

Antalfy Katinka

Szeretettel várjuk Testvéreinket székesegyházunkban...

ÁLLANDÓ SZOLGÁLATI LEHETŐSÉGEK SZÉKESEGYHÁZUNKBAN

1. Felolvasás a vasár- és hétköznapi szentmiséken (a szentmise előtt kb. 10 perccel a sekrestyében átnézhető a felolvasnivaló).
2. Családok jelentkezhetnek a szentmise adományainak (kenyér, bor és víz) felhozatalára az oltárhoz. Ehhez szükséges egy rövid egyeztetés a szentmise előtt.
3. Férfiak és nők egyaránt segíthetnek a perselyezésben.
4. Bátorítom a gyerekeket és fiatalokat, hogy ministráljanak a vasár- és hétköznapi szentmiséken. Már elsőosztályos kortól jöhetnek a gyerekek. A nagyobbak majd betanítják a kisebbeket.
5. Templomunk őrzése a hétköznapi napok valamelyikén és vasárnap délutánonként néhány órában.
6. Templomunk bemutatása előre bejelentkezett csoportoknak magyarul, angolul vagy németül.
7. Látogatók kalauzolása az Őseink Hite kiállításon.

Szeretettel várjuk azon diákok és felnőtt testvéreink jelentkezését, akik szívesen részt vennének ezen szolgáltatokban! Önkéntes szolgálatvállalásukért illesse őket hálás köszönet!

Szerk.

Csapó Márton – bemutatkozás

Csapó Mártonnak hívnak. Szeptember 1-től még akolitusként, október 1-től pedig már mint diakónus fogom szolgálni a Szent Anna Főplébánia közösségét. (Október 1-jén lesz ugyanis a diakónusszentelés Rómában.)

Nyíregyházán születtem, huszonhárom éves vagyok. Gyermekkoromban építészmérnök szerettem volna lenni, azonban a nyíregyházi Szent Imre Katolikus Gimnáziumban eltöltött évek vége felé úgy éreztem, Isten a papi szolgálatra hív. Két évet jártam az Egri Érseki Papnevelő Intézetbe, majd hármat a római Pápai Német-Magyar Kollégiumba. Hálás vagyok mindkét helyen eltöltött időért, mert így számos benyomás által gazdagodhatott személyiségem. A különböző helyeken szerzett tapasztalatok, szeretet, lelki kincsek arra készítetnek, hogy ezeket itthon az egyházzal, vagyis a hívekkel és az előjárókkal megosszam. Ez a legfőbb célom most itt, Debrecenben.

Úgy gondolom, széles az érdeklődési köröm. Szeretek a sportokat, követem is őket, főleg a futballt és a Forma 1-et. Magam is fociztam csapatban tizenegy évet. Még általános iskolában csatlakoztam a cserkészethez, melyben az utóbbi időben sajnos nem tudtam aktívan részt venni. Az őrsvezetésből sok, gyerekekkel való foglalkozáshoz használható módszertant ismerhettem meg. Korábban rendszeresen jártam megyei, országos, nemzetközi matematikaversenyekre; remélem egyszer még hasznosíthatom ezt a tudást. Emellett érdekel a fizika és főleg az informatika. A szívem csücskei azonban a művészetek. Nagyon kedvelem az építészetet, valamint a festészetet és a szobrászatot is. Rómában nagyon sok időt eltöltöttem múzeumok és nevezetességek látogatásával. Az irodalmat is kedvelem, azonban érzem, hogy többet kellene olvasnom. A versekben mindig megtalálom önmagam. A zene különösen fontos szerepet játszik az életemben. Tíz évet tanultam hegedülni, illetve a szemináriumban több kórust is vezettem. Szeretek különböző stílusú zenéket hallgatni, és hobbim még a hangtechnikai eszközök megismerése. Végül szeretek utazni, új helyeket felfedezni a világban, ez pedig segít nyitottnak lenni az emberek, kultúrák és vallások felé.

Egy kis félelemmel érkezem Debrecenbe, hiszen még túl fiatalnak érzem magam. Mégis biztos vagyok benne, hogy a kedves hívek, az atyák és legfőképp a Jóisten segítségével együtt megélhetjük Isten országát szeretetben és békességben. Az Istennel való kapcsolat vezetett ide engem. Arra kérem a Kedves Olvasót, hogy imádkozzunk továbbra is egymásért.